

Stórur áhugi var fyrir nýggju bókini, og skrivaði Steinþór heilsur til komandi lesarannar.

MYNDIR: WWW.STEINTORRASMUSSEN.FO

um at gerast samfelags- ella sálarfrøðingur, men umstøður, kærleiki og hendingar broyta ætlanir, sigur Steinþór, og minnst aftur tá tónleikurinn gjørdi inntriv í hansara lív.

– Tá ið »Saman við tær« hjá Frændum varð útgivin, komu vit bráðliga í alment ljós, og onkursvegna vendist ikki aftur. Plátan var ógvuliga væl móttikin, og vit kendu á okkum, at vit høvdu okkurt at liva upp til. Man kundi ikki reiðiliga loyva sær at pakka saman – borðið fangaði, sigur Steinþór.

Síðani borðið fangaði við fyrstu plátuni í 1984, er tónleikurin hjá teimum vorðin partur av kravdum undirvísingartilfari í fólkaskúlanum. Slakir 27 sangir eru kanoniseraðir í Grønu sangbók og fleiri ættarlíð kunnu fegnast um, at tónleikurin gjørdist stórur partur av lívunum hjá upphavsmónum handan Frændur.

Í brennideplinum

Umframt sjálvur at yrkja sangir og vera virkin tónleikari, hevur Steinþór Rasmussen royndir sum fyriskipari og umboðsmaður innan tónleikaheimin. Í 2006 handaði Tórshavnar Býráð honum enntá Barnabókaheiðurslønina fyri Kular Røtur. Virkna lívið og dirvið at royna síni hugskot í verki vígir Steinþór til ungdomsárinu í Klaksvík. Hann var virkin

innan skúlapolitikk, dámdi væl at kjakast og á ungum árum varnaðist hann, at ítøkilig mál kunnu spyrjast burtur úr politiskum virksemini.

– Í 1970-80unum vóru ikki eins nógv frítíðartilboð og ítriv, sum vit hava nú. Sótu vit og bíðaðu eftir, at okkurt tiltak var á skrá, var vandin, at onki hendi. Tað legði upp til, at tey ungu sjálvi tóku stig til at fyriskipa og taka ábyrgd fyri sínari frítíð. Saman lögdu vit stórt trýst á fyrir at fáa eitt ungdomshús í Klaksvíkini. Tá ið tað eydnaðist, gjørdust vit varug við, at hugskot og dreyrnar kunnu náast við veruligum arbeiði, sigur Steinþór, fyrir hvønn tað síðani er vorðin ein lívs-táttur at fyriskipa og royna hugskot í verki.

– Hugsjónarliga havi eg stóran samhuga við fjøldini og stuðli einum solidariskum hugsunarhátti, men – kanska paradoksalt – trúgvi eg samstundis, at vit skulu taka ábyrgd fyri egnum lívið. Einstaklingurin í Føroyum kann avrika ótrúliga nógv. Sjálvandi er tó ikki alt upp til tann einstaka. Vit kunnu vera fyrir avbjóðingum, sum vit ikki hava tamarhald á, og tá eiga vit at verða loftað av okkara umhvørvi, sigur Steinþór.

Vissan hjá Steinþóri um, at tann einstaki kann avrika nógv og at honum dámar at vera har avgerðirnar verða tiknar, tala fyrir seg. Varðar-

nir eftir hann telja lisin barnaverk í útvarpinum, Studio Pegasus í Klaksvík og ikki minst Summarfestivalin, sum á hvørjum ári togar heilt stóru fólkargúgvurnar á Vágsbø. Tó ber ikki til ótálmað at fara til verka, vísir Steinþór á.

– Eg gerist oftani ovurspentur at fara undir nýggjar verkætlanir, og havi altíð okkurt á borðinum, men tað kann vera tyngri enn man væntar at byrja okkurt av nýggjum. Man byrjar við einum góðum hugskoti og nógvari orku, men er tíðin ikki búgvin til verkætlanina; røkkur figgarliga orkan ikki ella eru røttu fólkinu ikki um verkætlanina, kann hugskoti fella áðrenn tað fær flog. Tíbetur eydnast tað av og á, og tað er ómetaliga stuttligt at síggja varðar á lívsleiðini við Summarfestivalinum, Kulum Rótum, Studio Pegasus og Frændum, sigur Steinþór.

Opin og erligur

Heldur enn at skriva ein endaleysan sinnisstreyt av inniligum hugsanum, hevur Steinþór Rasmussen lagt seg eftir at lýsa tíðina og samfelagið úr egnum sjónarhorni so erligt og opið sum gjørligt.

– Hóast eg eri høvuðspersónurin í bókini, fari eg fari ikki so nógv inn í meg sjálván, at hon gerst nalvaskoðandi. Tað eru umstøðurnar kring meg,

verkætlanirnar hjá mær og fólkinu í mínum lívi, sum eru tað áhugaverda í bókini. Eg havi leitað heilt aftur í barnaárinu, og ferðist fram til nútíðina, soleiðis, sum eg skilji tíðina. Tá ið man skrivur eina søgu, sum man sjálvur er stórur partur av, kann tað kennast hart og píufult, men samstundis frígerandi. Ein fær høvi at seta orð á lívsroyndir og serligar hendingarnar, og á tann hátt eisini at enduruppliva tær. Við bókini sleppi eg eitt sindur uppfrá og síggi hvagar eg havi ferðast og hvar eg eri ávegis, sigur Steinþór.

Tað er ikki av tilvild, at Steinþór gjørdi av at skriva bókina nú. Enn er hann ungur og minnini sita væl, og lontan er altíð hin rætta, sambært Steinþóri.

– Nógvir føroyingar geva sær ógvuliga góðar stundir, og tað er ikki ein sjálvfylgja, at tað er tíðin altíð er til tess. Vit kenna ikki framtíðina og teir móguleikar ella avbjóðingar, sum hon bjóðar okkum. Tí skulu vit ikki útseta ætlanir, men fara undir tær meðan vit kunnu, sigu hann, og avdúkar seg sjálván í næstan at endurgeva ein Frændursang enn einaferð.

– »Tað er nú vit skulu liva«, sigur hann skemtingarsamt, men tó við einum ávísam álvara.

Steinþór vitjar yrkingarnar hjá sær fleiri ferðir í samrøðuni. Stundum

tilvitað, aðrar tíðir ótilvitað, og eru tær eisini stórur partur av sjálvævisøguni hjá honum. Eingin ivi er um, at vælvaldu orðini hava fest sær búgv í hansara høvdi eins og tær búgva í nógvum føroyingum. Soleiðis er persónliga ognin hjá Steinþóri somuleiðis ein fólkaogn.

– Onkuntíð kundi man hugsa sær eina friðarligari tilveru. Kanska eg hevði valt eina aðra leið í einum øðrum lívið, sigur hann hugsanarsamt, men dregur skjótt í land aftur:

– Nei, eg eri bangin fyrir, at leiðin hevði verið júst tann sama, tá ið tað kom til stykkis, sigur Steinþór Rasmussen at enda.

MORTAN@SOSIALURIN.FO

STEINÞÓR RASMUSSEN

Føddur 23. juli, 1960 (55 ár)
Lærari, tónleikari,
yrkjari, fyriskipari.
Giftur Jóngerð Biskopstø,
og eiga tey trý børn saman.